

DĒLS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 24:30, Dan. 7:13, 14, Mat. 11:27, Lūk. 5:17-26, Jāņa 8:58, Mat. 20:28.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem.” (Marka 10:45)

Pēc vairāk nekā divu gadu publiskās kalpošanas Jēzus jautāja Saviem mācekļiem: „Par ko ļaudis uzskata Cilvēka Dēlu?” (Mat. 16:13) Viņiem nebija grūti pastāstīt, ko viņi bija dzirdējuši runājam par Jēzu. Nākamais Jēzus jautājums bija lielāks izaicinājums: „Bet ko jūs sakāt – kas Es esmu?” (Mat. 16:15) Tagad šis jautājums kļuva personīgs. Jēzus nejaudēja viņu domas par Viņa ārējo izskatu vai rakstura īpašībām. Viņa jautājums bija par Jēzus kā personas būtību. Tas lika mācekļiem izteikt savu personīgo pārliecību un ticību.

Ātrāk vai vēlāk ikvienam ir jāatbild uz šo pašu jautājumu. Katram ir jāizlemj personīgi, kas ir Jēzus. Nepietiek, ja atkārtojam, ko saka vai kam tic citi cilvēki. Atbildei jābūt mūsu personīgajai ticībai. Un, protams, no šīs atbildes ir atkarīgs ikviena cilvēka liktenis.

Šajā nedēļā mēs mēģināsim atrast atbildi, balstoties uz to, ko teica vai darīja pats Jēzus. Mūsu mērķis būs ticībā nonākt pie tās pašas atbildes, ko sniedza Pēteris: „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” (16. p.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. jūlijā!

Cilvēka Dēls

Vārdi „Cilvēka Dēls” bija Jēzus mīļākais Sevis apzīmējums. Viņš Sevi ir nosaucis par Cilvēka Dēlu vairāk nekā 80 reizes. Citi Viņu nekad tā neuzrunāja. Viņš, protams, izvēlējās šo īpašo apzīmējumu ar noteiktu nolūku.

Šis izteiciens bija bieži sastopams Vecajā Derībā. Tikai ar vienu izņēmumu: tas vienmēr attiecās uz cilvēku. Tātad Jēzus to izmantoja, lai uzsvērtu Savu cilvēcību.

Raksti atklāj Jēzu kā īstu cilvēku. Viņš piedzima kā zīdāinis, izauga kā bērns (pieaugot augumā un gudrībā (Lūk. 2:40, 52)), Viņam bija brāļi un māsa (Mat. 13:55, 56). Viņš ēda (Mat. 9:11), dzēra (Lūk. 8:23), bija noguris (Jāņa 4:6) un cieta izsalkumu un slāpes (Mat. 4:2, Jāņa 19:28). Viņš arī piedzīvoja bēdas un grūtības (Mat. 26:37).

Paviršam vērotājam Jēzus izskatījās kā parasts cilvēks, kas dzīvoja starp cilvēkiem kā viens no daudziem. Daudzi Viņa laikabiedri neuzskatīja Viņu par nevienu citu kā tikai par cilvēku (Jāņa 7:46). Cilvēki izturējās pret Viņu kā pret vienu no viņu vidus. Viņi smējās par Viņu (Lūk. 8:53), kritizēja Viņu (Mat. 11:19), pat ņirgājās un sita Viņu (Lūk. 22:63). Viņiem Jēzus bija tikai vēl viens cilvēks.

Diemžēl viņi nespēja saprast, ka šajā titulā ir ietverts kaut kas vairāk. Saskaņā ar Dan. 7:13 un 14: „Debesu mākoņos nāk itin kā cilvēka dēls! .. Viņš pienāca pie sirmgalvja. .. Viņam deva varu, valstību un godu!” Jūdi šo Cilvēka Dēlu uzskatīja par Mesiju. Tātad, izmantojot šo titulu, Jēzus daļēji slēptā veidā atklāja, ka Viņš arī ir apsolltais Mesija, iemiesojies Kristus.

Izlasi Mat. 24:30, 25:31, 26:64! Kādi elementi Jēzus vārdos, kas pierakstīti šajos pantos, atgādina Dan. 7:13, 14? _____

Kāpēc mums ir tik svarīgi zināt, ka Jēzus bija pilnīgs cilvēks? Kā Viņa pilnīgā cilvēcīgā daba ietekmē mūsu glābšanu? Kāda tam ir ietekme uz mūsu ikdienas dzīvi, īpaši cīnoties ar kārdinājumu un grēku? _____

Dieva Dēls

Titulu „Dieva Dēls” izmantoja ne tikai Gabriels (Lūk. 1:35), bet arī daži cilvēki, uzrunājot Jēzu (Mat. 14:33, Marka 15:39, Jāņa 1:49, 11:27). Viņš pieņēma šo titulu, bet bija ļoti uzmanīgs, lai neattiecinātu to tiešā veidā uz Sevi, jo tad Viņš tiktu nomētāts ar akmeņiem. Neskatoties uz to, Bībele īpašā veidā atklāj Viņa īpašās attiecības ar Tēvu.

Tēvs atzina Jēzu kā Savu Dēlu Viņa kristībās (Mat. 3:17) un arī uz Ap-skaidrošanas kalna (Mat. 17:5).

Viņu kā Tēva un Dēla attiecības ir unikālas. Kristus ir vienīgā Būtne Universā, kas bauda šāda veida attiecības, jo tikai Viņam ir tāda pati daba kā Tēvam. Kā ticīgajiem mums ir dota priekštiesība kļūt par Dieva bērniem. Bet Jēzus bija, ir un būs Dieva Dēls.

Ko šie panti atklāj par pilnīgu Tēva un Dēla vienotību? Mat. 11:27, Jāņa 3:35, 5:17 un 10:30. _____

Pilnīgā Jēzus un Tēva vienotība ietver savstarpējas un pilnīgas zināšanas vienam par otru: gribas, nolūku un mērķu vienotību. Vēl vairāk – tā ietver rakstura vienotību. Dēls un Tēvs ir divas personas („Es un Tēvs”), bet vienādi raksturi („esam viens”) – šo faktu uzsver nekatrās dzimtes vietniekvārds „viens” (sal. ar 1. Kor. 3:8).

Mums ir jāsaprot, tā kā Viņš nāca un dzīvoja kā cilvēks, Kristus, esot šeit, labprātīgi pakļāvās Tēvam (Fil. 2:6-8). Šis ierobežojums bija funkcionāls nevis daļa no Viņa būtības. Jēzus pakļāva Sevi noteiktam nolūkam, noteiktam mērķim.

Paturot prātā šo konceptu, mēs varam saprast, kāpēc Jēzus teica: „Dēls nevar pats no Sevis darīt neko, ja vien tas neredz Tēvu darām.” (Jāņa 5:19) „Jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani ir sūtījis.” (Jāņa 5:30) Skatoties no šīs funkcionālās puses, Viņš varēja teikt: „Tēvs ir lielāks par Mani.” (Jāņa 14:28)

Jēzus bija pilnīgs Dievs un pilnīgs cilvēks. Ko šī brīnišķīgā patiesība mums stāsta par ciešo saikni starp Debesīm un zemi? Kādu mierinājumu mēs varam gūt no šīs ciešās savienības? _____

Kristus dievišķā daba. 1. daļa

Kristus dievība ir pamats mūsu ticībai. Cilvēciska būtne nekad nevarētu būt mūsu glābējs, vienalga, cik neparasta būtu viņa dzīve. Visā Jaunajā Derībā mēs varam atrast Viņa dievišķības pierādījumus. Pievērsīsimies tam, ko Jēzus pats mācīja par šo jautājumu.

Jēzum nebija viegli iesācējiem paskaidrot, kas Viņš ir. Viņa misija prasīja, lai Viņš darītu zināmu, ka ir Mesija, Dievs miesā. Tomēr nav neviena ziņojuma, kur Viņš būtu publiski pateicis: „Es esmu Dievs” vai „Es esmu Mesija.” Ja Viņš to būtu darījis, Viņam nekavējoties tiktu atņemta dzīvība. Tāpēc Viņš izvēlējās neatklāt Savu dievišķo dabu un netieši vadīja Savus klausītājus tā, lai viņi iepazīst Viņa dievišķību.

Jēzum pamazām atklājot Savu dievišķo dabu, lielākā daļa Viņa klausītāju saprata Viņu, bet atteicās pieņemt Viņa apgalvojumu, jo tas nesaskanēja ar viņu iepriekš izveidotajiem priekšstatiem par Mesiju. To pierāda viņu lūgums: „Cik ilgi tu mūs turēsi neziņā? Ja tu esi Kristus, saki mums to atklāti!” (Jāņa 10:24) Diemžēl konteksts parāda, ka viņu jautājums nebija nopietns.

Kā mēs redzējam vakar, Jēzus daudzās vietās atsaucās uz Savām īpašajām attiecībām ar Tēvu. Tā bija viena no metodēm, ko Viņš izmantoja, lai atklātu Savu dievišķumu. Daudzi skaidri saprata, ka, nosaucot Dievu par Savu Tēvu, Viņš Sevi pielīdzināja Dievam (Jāņa 5:18).

Izlasī Lūk. 5:17-26! Kādos spēcīgos veidos Jēzus šeit atklāj Savu dievišķumu, atklāti to nepasakot? _____

„Lai atdotu veselību šim novārgušajam organismam, vajadzēja ne mazāk kā Radītāja spēku. Tā pati balss, kas deva dzīvību no zemes pišļiem veidotajam cilvēkam, atdeva dzīvību mirstošajam paralizētajam.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 269., 270. lpp.)

Jēzus Sev pieprasīja dievišķo privilēģiju piedot grēkus. Viņš arī teica, ka Viņš pats „sēdēs Savā godības tronī” (Mat. 25:31) un tiesās visas tautas, izlemjot katra mūžīgo likteni, kas balstās tikai un vienīgi uz Dieva autoritāti. Vai Viņš būtu varējis darīt kaut ko vēl vairāk, lai atklātu, kas Viņš patiesībā ir?

Padomā, cik cietas bija dažu vadītāju sirdis pret Jēzu. Un viņiem bija jābūt par tautas garīgajiem vadītājiem?! Kā mēs varam pārlicināties, ka arī mūsu sirdis nenocietinās? _____

Kristus dievišķā daba. 2. daļa

Jēzus paziņoja un parādīja, ka Viņam ir tāds pats spēks uzvarēt nāvi kā Tēvam. „Tāpat kā Tēvs mirušos uzmodina un dara dzīvus, arī Dēls atdzīvina, kurus grib.” (Jāņa 5:21) Tikai Dievs var apliecināt: „Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.” (Jāņa 11:25)

Vēl viena skaidra norāde uz Viņa dievišķību ir atrodama Viņa apgalvojumā par iepriekšēju eksistenci. Viņš „no Debesīm nonācis” (Jāņa 3:13), jo Tēvs Viņu ir sūtījis (Jāņa 5:23). Tad vēlreiz Viņš apstiprina Savu mūžīgo eksistenci: „Un tagad, Tēvs, pagodini mani pie sevis paša ar to godību, kas man bija pie tevis, pirms pasaule bija.” (Jāņa 17:5)

Kāpēc Jāņa 8:58 ir viens no Jēzus tiešākajiem un dziļākajiem apgalvojumiem par Viņa dievišķumu? Sk. arī 2. Moz. 3:13, 14. _____

Pretēji Ābrahāmam, kas „nāca esamībā” (tā ir grieķu vārda „ginomai” saknes burtiskā nozīme, kas šeit iztulkota kā „tapa”), Jēzus paziņoja, ka Viņš ir pašeksistējošs. Viņš ne tikai ir pastāvējis pirms Ābrahāma dzimšanas, bet ir eksistējis mūžīgi. „Es Esmu” ietver nepārtrauktu eksistenci. Vēl vairāk, „ES ESMU” ir paša Jahves tituls (2. Moz. 3:14). Vadītāji nekļūdīgi saprata: Jēzus apgalvoja, ka ir ES ESMU, kas atklājās degošajā krūmā. Pēc viņu domām, Viņš bija vainīgs zaimošanā un tāpēc „viņi ņēma rokās akmeņus, lai mestu uz Viņu”. (Jāņa 8:59)

Evanģēliji parāda, ka Jēzus, neparādot nosodījumu, pieņēma pielūgsmi no citiem. Viņš ļoti labi zināja, ka, saskaņā ar Rakstiem, tikai Dievam pienākas cilvēku pielūgsmē, jo Viņš teica sātanam: „Jo ir rakstīts: pielūdz Kungu, savu Dievu, un viņam vien kalpo.” (Mat. 4:10) Tāpēc, pieņemot pielūgsmi no citiem, Viņš atklāja Savu dievišķumu. Mācekļi jūrā (Mat. 14:33), aklā vīra dziedināšana (Jāņa 9:38), sievietē pie Jēzus kapa (Mat. 28:9) un mācekļi Galilejā (Mat. 28:17) atklāti pielūdza Viņu, atzīstot Viņa dievišķumu. Toma vārdus Jēzum: „Mans Kungs un mans Dievs!” (Jāņa 20:28) nebūtu izsacījis neviens tajā laikā dzīvojošs jūds, ja vien viņš skaidri neapzinātos, ka uzrunā Dievu.

Izlasi Jāņa 20:29! Kas ir tās lietas, ko tu neesi redzējis, bet kurām tici? Kā tava atbilde ietekmē visu ticības jautājumu? _____

Kristus misija

Pārdomājot, kas bija Jēzus, mēs labāk varam saprast, ko Viņš nāca izdarīt mūsu labā.

Sātans izteica apsūdzības pret Dievu. Lai stātos pretī šīm apsūdzībām, Jēzus nāca atklāt Tēva raksturu un izlabot nepareizos priekšstatus, kas daudziem bija izveidojušies par Dievu. Viņš gribēja, lai mēs iepazītu Dievu, jo, lai iegūtu mūžīgo dzīvību, Viņa pazišana ir obligāts nosacījums (Jāņa 17:3).

Tomēr, lai tiktu glābti, mums ir vajadzīgs kaut kas vairāk par zināšanām. Mums ir vajadzīgs, lai Dievs nodrošinātu mums Glābēju, ko arī nozīmē vārds Jēzus: Jahve ir glābšana (Mat. 1:21). Jēzus aprakstīja Savu misiju ļoti skaidros vārdos: „Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10) Ēdenē cilvēki zaudēja savas attiecības ar Dievu, zaudēja savu svētumu, savas mājas un mūžīgo dzīvību. Jēzus nāca atjaunot visu. Viņš atjaunoja mūsu attiecības ar Tēvu (Jāņa 1:51). Viņš piedod mūsu grēkus (Mat. 26:28). Viņš rāda mums priekšzīmi, kā dzīvot (1. Pēt. 2:21), un, protams, Viņš dod mums mūžīgo dzīvību (Jāņa 3:16).

Kā Jēzus definēja Savas misijas būtību? Jāņa 10:11, Mat. 20:28. _____

_____

Kāpēc Jēzum bija jāmirst? Tāpēc ka Viņš labprātīgi nostājās mūsu vietā un nesa mūsu grēka sodu (Rom. 3:10-12), un līdz ar to ir pelnījis mūžīgu nāvi (Rom. 6:23). Mūsu glābšanas cena bija tik augsta, ka tikai ar Dieva Dēla dzīvību bija pietiekami, lai par to samaksātu.

„Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

Paskaties apkārt uz mūsu pasauli un mūsu visu likteni šajā pasaulē! Ja viss beigtos ar kapu, kāda būtu mūsu cerība? Mums tādas nebūtu vispār, ja nebūtu glābšanas plāna. Tad kā mēs varam parādīt pateicību Dievam par to, ko Viņš mūsu labā ir paveicis Kristū? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

SDA Bībeles komentāri, 5. sēj. E. Vaitas komentārs „Dievišķais un cilvēciskais Glābējs”. 1126. – 1128. lpp.

„Dieva Vārds, runājot par Kristus cilvēcību uz šīs zemes, noteikti apliecina arī Viņa iepriekšējo eksistēšanu. Vārds pastāvēja kā dievišķa būtne, Dieva mūžīgais Dēls vienots ar savu Tēvu. No mūžīgiem laikiem Viņš bija derības Vidutājs, vienīgais, kurā, ja tie Viņu pieņem, tiek svētītas visas zemes tautas, kā jūdi, tā pagāni. „Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (Jāņa 1,1) Pirms tika radīti cilvēki un eņģeļi, Vārds bija pie Dieva un bija Dievs.

Pasaule ir Viņa radīta, „bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jāņa 1:3). Ja Kristus ir radījis visas lietas, tad Viņš ir pirms visām lietām. Vārdi, kas to apliecina, ir tik noteikti, ka nevienam nav jāšaubās. Kristus savā būtībā bija Dievs, pie tam visaugstākajā nozīmē. Viņš bija pie Dieva visā mūžībā, Dievs pār visu, svēts visos laiku laikos. Kungs Jēzus Kristus, Dieva brīnišķais Dēls, ir no mūžības, īpaša persona, tomēr viens ar Dievu.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis” 1. sēj. 247. lpp.)

„Kristū ir dzīvība – sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā. „Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.” (1. Jāņa 5:12) Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 530. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dēmons zināja un atzina, ka Jēzus ir „Dieva Svētais” (Marka 1:24), „Dieva Dēls” (Marka 3:11), „Visaugstākā Dieva Dēls” (Marka 5:7). Sk. arī Jēk. 2:19. Kāpēc šāda veida atzišana ir nepietiekama mūsu glābšanai? Kā mēs varam izvairīties no lamatām būt apmierinātam tikai ar intelektuālu Jēzus pieņemšanu?

2. Kad virsnieks, kas stāvēja tieši Jēzus priekšā, redzēja, kā Viņš mirst, viņš teica: „Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls!” (Marka 15:39) Vislabākā vieta, lai saprastu Jēzu, ir Viņa krusta pakājē. Cik bieži tu uz turieni dodies? Kad tu tur biji pēdējo reizi? Kāpēc neatvēlēt brīdi tieši tagad, lai pārdomātu bezgalīgo upuri, ko Viņš ir pienesis tavai glābšanai?

3. Liels skaits Jēzus laikabiedru atmeta Viņu, jo viņiem bija nepareizs priekšstats par Mesiju. Diemžēl daudzi cilvēki mūsdienās atsakās pakļaut savas dzīves Jēzum, jo viņiem bija aizspriedumi un nepareizs priekšstats par Viņu. Kā mēs varam palīdzēt viņiem redzēt Jēzu tādu, kāds Viņš patiešām ir? Kas mums, septītās dienas adventistiem, ir īpašs, kas varētu palīdzēt viņiem skaidrāk saprast, kas ir Jēzus?